॥ विदुर उवाच ॥ राजन्निःसंशयं श्रेयो वाच्यस्त्वमसि बान्धवैः । नत्वशुश्रूषमाणे वै वाक्यं संप्रति तिष्ठति ।
प्रियं हितञ्च तद्वाक्यमुक्तवान् कुरुसत्तमः । भीष्मः शान्तनवो राजन् प्रतिगृह्णाति तन्न च ।
तथा द्रोणेन बहुधा भाषितं हितमुत्तमं । तच्च राधासुतः कर्णो मन्यते न हितं तव । ७४९०
चिन्तयंश्च न पश्यामि राजंस्तव सुहृत्तमं । आभ्यां पुरुषसिंहाभ्यां यो वा स्यात्प्रज्ञयाऽधिकः ।
इमौ हि वृद्धौ वयसा प्रज्ञया च श्रुतेन च । समौ च त्वयि राजेन्द्र तथा पाण्डुसुतेषु च ।
धर्म्मे चानवरौ राजन्सत्यतायाञ्च भारत । रामाद्दाशरथेश्चैव गयाच्चैव न संशयः ।
न चोक्तवन्तावश्रेयः पुरस्तादपि किञ्चन । न चाप्यपकृतं किञ्चिदनयोर्लभ्यते त्वयि ।
तावुभौ पुरुषव्याघ्रावनागसि नृप त्वयि । न मन्त्रयेतां त्वच्छ्रेयः कथं सत्यपराक्रमौ । ७४९५
प्रज्ञावन्तौ नरश्रेष्ठावस्मिंल्लोके नराधिप । त्वन्निमित्तमतो नैभौ किञ्चिज्जिह्मं वदिष्यतः ।
इति मे नैष्ठिकी बुद्धिर्व्वर्त्तते कुरुनन्दन । नचार्थहेतोर्द्धर्म्मज्ञौ वक्ष्यतः पक्षसंश्रितं ।
एतद्धि परमं श्रेयो मन्येऽहं तव भारत । दुर्य्योधनप्रभृतयः पुत्रा राजन्यथा तव । तथैव पाण्डवेयास्ते पुत्रा राजन्न संशयः ।
तेषु चेदहितं किञ्चिन्मन्त्रयेयुरतद्विदः । मन्त्रिणस्ते न च श्रेयः प्रपश्यन्ति विशेषतः ।
अथ ते हृदये राजन्विशेषः स्वेषु वर्त्तते । अन्तरस्थं विवृण्वानाः श्रेयः कुर्य्युर्न ते ध्रुवं । ७५००
एतदर्थमिमौ राजन् महात्मानौ महाद्युती । नोचतुर्व्विकृतं किञ्चिन्नह्येष तव निश्चयः ।
यच्चाप्यशक्यतां तेषामाहतुः पुरुषर्षभौ । तत्तथा पुरुषव्याघ्र तव तद्भद्रमस्तु ते ।
कथं हि पाण्डवः श्रीमान्सव्यसाची धनञ्जयः । शक्यो विजेतुं संग्रामे राजन्मघवताऽपि हि ।
भीमसेनो महाबाहुर्नागायुतबलो महान् । कथं स्म युधि शक्येत विजेतुममरैरपि ।
तथैव कृतिनौ युद्धे यमौ यमसुताविव । कथं विजेतुं शक्यौ तौ रणे जीवितुमिच्छता । ७५०५
यस्मिन् धृतिरनुक्रोशः क्षमा सत्यं पराक्रमः । नित्यानि पाण्डवे ज्येष्ठे स जीयेत रणे कथं ।
येषां पक्षधरो रामो येषां मन्त्री जनार्दनः । किन्नु तैरजितं संख्ये येषां पक्षे च सात्यकिः ।
द्रुपदः श्वशुरो येषां येषां श्यालाश्च पार्षताः । धृष्टद्युम्नमुखा वीरा भ्रातरो द्रुपदात्मजाः ।
सोऽशक्यताञ्च विज्ञाय तेषामग्रे च भारत । दायाद्यताञ्च धर्म्मेण सम्यक् तेषु समाचर ।
इदं निर्दिष्टमयशः पुरोचनकृतं महत् । तेषामनुग्रहेणाद्य राजन् प्रक्षालयात्मनः । ७५१०
तेषामनुग्रहश्चायं सर्व्वेषाञ्चैव नः कुले । जीवितञ्च परं श्रेयः क्षत्रस्य च विवर्द्धनं ।
द्रुपदोऽपि महाराजा कृतवैरश्च नः पुरा । तस्य संग्रहणं राजन् स्वपक्षस्य विवर्द्धनं ।
बलवन्तश्च दाशार्हा बहवश्च विशाम्पते । यतः कृष्णस्ततः सर्व्वे यतः कृष्णस्ततो जयः ।
यच्च साम्नैव शक्येत कार्य्यं साधयितुं नृप । को दैवसन्नस्तत्कार्य्यं विग्रहेण समाचरेत् ।
श्रुत्वा च जीवतः पार्थान्पौरजानपदा जनाः । बलवद्दर्शने हृष्टास्तेषां राजन् प्रियं कुरु । ७५१५
दुर्य्योधनश्च कर्णश्च शकुनिश्चापि सौबलः । अधर्म्मयुक्ता दुःप्रज्ञा बाला नैषां वचः कृथाः ।